

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

ledende tyske politikere er en ærlig vilje til at gå demokratiets vej og holde sig borte fra militære eventyr; men er disse kredse stærke nok, og kan de beholde ledelsen og føringen i tysk politik, når de tyske soldater begynder at marchere? Gang på gang viser det sig jo, at tidligere ledende nazister er nået frem til høje tillidsposter i det nye Tyskland, uden at man har været underrettet om, hvilken rolle de pågældende havde spillet i Hitler-tiden. Det sker også efterhånden ikke sjældent, at der af folk med indflydelse i Tyskland holdes taler, der stærkt understreger, at der er mange i Tyskland, der intet har lært og intet har glemt, og som drømmer om ny tysk storhedstid efter det gamle forbillede. Der er heller ingen, der ved, hvor meget der iøvrigt kan lægges i de oplysninger, der er tilgået pressen om, at tyske politikere indenfor regeringsblokken i Bonn søger direkte forbindelse med Sovjetunionen udenom vestmagterne for at søge Tysklands forhold ordnet.

Er den styrkelse af Vestens forsvar, som tysk oprustning betyder, ikke for høj en pris at betale i forhold til den fare og risiko, et stærkt militært Tyskland indebærer? Er det ikke bydende nødvendigt et godt stykke tid endnu at holde militærets indflydelse nede og give de demokratiske kræfter i det tyske folk mere tid til at blive rodfæstet og styrket i et demokratisk livssyn?

Jeg vil opfordre regeringen, så stærkt som jeg kan, og de partier her i salen, der støtter regeringens udenrigspolitik, til, at man med vågen opmærksomhed følger begivenhederne, der står i forbindelse med tysk oprustning. Det er dog et såre vigtigt spørgsmål for Danmark. Det er jo aldeles ikke sikkert, at den fra vestmagternes side een gang fastlagte plan overfor Tyskland lader sig realisere, og skulle en almindelig afspænding i verden være i sigte, er det da ikke uforvarsligt netop på dette tidspunkt at ville presse en afgørelse om tysk oprustning igennem? Både under hensyn til, at Tysklands oprustning er en fare for Europas fremtid og er det store stridsspørgsmål mellem øst og vest, bør Tysklands oprustning ikke gennemføres.

Jeg vil også meget indtrængende henstille til regeringen fortsat at støtte alle bestræbelser for, at det nye Kina anerkendes og bliver repræsenteret i sikkerhedsrådet. Nød-

vendigheden af, at Kina drages med ind i et ansvar under stormagtsforhandlingerne, står jo åbenbar for enhver. Det er meget ulykkeligt, at Maoregeringens anerkendelse har trukket så længe ud. Jeg må også forstå udenrigsministeren sådan, at ministeren er enig i, at Pekingregeringens anerkendelse er meget vigtig og afgørende for at få tilvejebragt ro og forhandlingsmuligheder i verdenspolitikken, og jeg går ud fra, at regeringen i enhver henseende vil handle ud fra disse synspunkter.

Selvom meget i vestmagternes politik kan synes uklart, er usikkerheden i udenrigspolitikken dog i særlig grad knyttet til Ruslands holdning. I dette store rige er der ingen fri, offentlig drøftelse til at vejlede den øvrige verden om, hvilke synspunkter der er rådende hos de politiske myndigheder i dette land. Megen mistænksomhed og megen frygt kunne undgås, hvis der i Sovjetunionen som i de vesteuropæiske demokratier var en fri, offentlig debat. Niels Bohrs indtrængende appel til verden om åben og fri diskussion som vejen frem til afspænding har stadig vægt og gyldighed.

Det synes dog under alle omstændigheder nogenlunde givet, at noget nyt er i gære i den kolde krigs udvikling. Brintbomben, de nye våben og den omlægning og omvurdering indenfor forswarets opbygning, som dette medfører, kan meget vel ændre forholdene i så høj grad, at det kan få betydning også for Danmarks udenrigs- og militærpolitik. Alt dette opfordrer til at holde sig afventende og ikke forcere opbygningen af vort forsvar frem, som det een gang er tilrettelagt, og som formentlig vil vise sig at være forældet og ubrugbart, om få år. Jeg går ud fra, at regeringen med opmærksomhed følger, hvad der er under udvikling, og holder udenrigsnævnet og tinget her nøje underrettet om begivenhedernes gang.

Det er på høje tid, at den kolde krig bringes til ophør, at rustningsbyrderne nedbringes og produktionens kræfter anvendes til civile og produktive formål. Demokratiet kan ikke i det lange løb uden at lide skade derved holde til den belastning, som følger med denne forberedelse til krig, der foregår i verden i disse år. I den kolde krigs kølvand følger nemlig mistænksomhed, intolerance, frygt, hele den krigens atmosfære, som undergraver og nedbryder det grundlag, der